

Bayer Zsolt: Marx, Engels, Lenin, Hitler (1. rész)

2024 február 09. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Vajon ki áll legelől a tornasorban?

Mottó:

1.: „Mit is mondott tulajdonképpen Marx? Megvilágította a társadalmi mechanizmusok egy egészen rejtett szintjét, vagy az ?scsírája volt minden kés?bbi szörny?ségnek a Gulagon?” (Vaclav Havel)

2.: „Nos hát, hogy nevelt-e ki Marx gyilkosokat, nem tudom, de ahogy hallottam, a férfi, Blind, akinek lövései okozta sebeket most is magamon hordozom, Marx neveltje volt.” (Otto von Bismarck)

3.: „A bosszú jobboldali hívei egyenes vonalat húznak Marx és Sztálin közé, a baloldal elkötelezettjei dühösen kiradírozzák ezt a vonalat. A feladatunk az lenne, hogy megkeressük, mely marxi tézisekkel tudta magát Sztálin olyan torz módon felfűjni.” (Michael Scharang)

4.: „85 millió halott egyáltalán nem homályosítja el a kommunista ideált. Pusztán szomorú elhajlást jelentenek.” (Alain Besancon)

A hír, hírecske:

„Láthatóan a gyermekek balliberális agymosására törekszik a Tóta W. Árpád-féle Kispolgár. A HVG megosztó publicistája által alapított, kisiskolásoknak szánt, tavaly december óta m?köd? mobilapplikáción egyre széls?ségesebb tartalmak jelennek meg.”

Akkor lássuk:

„A Szovjetunió megalapításában és a bolsevik hatalomátvételben kulcsszerepet játszó politikust olyan »rendkívüli embernek« neveztek, aki megváltoztatta a világot, és akit illik ismerni. A cikk szerint »jóságos Törpapaként« ?rizte meg az emlékezet Lenint, akit olyan, a munkájának él? kvázi szent figuraként jellemeztek, akit »nem érdekelt a divat, és ha megkérdezték, hogy izlett az ebéd, nem tudott válaszolni. Számára az csak üzemanyag volt, hogy dolgozhasson tovább«.

A szerz? Karl Marxszal is összemérte Lenint, utóbbi erényeit találva méltánylandóbbnak: »Marx szobatudós volt [...], azzal viszont keveset foglalkozott, hogyan lehetne megvalósítani a rendszert, amit elképzelt. Ez Leninre maradt. Marx még úgy gondolta, hogy a forradalom egyszer magától kirobban, aztán majd csak lesz valahogy. Lenin rájött, hogy szükség van egy pártra. Hivatásos forradalmárookra, akik aktívan szervezik a harcot és élére állnak a változásoknak. A történelemnek néha kell egy lökés«.

„Az írásból nem hiányzik a szovjet diktatúra legsötétebb oldalának az apológiája sem: »Lenin a brutális elnyomást szükségesnek tartotta az átalakulás kezdetén, hiszen sem a földesúr, sem a molnár nem adná be a közösbe a tulajdonát kényszerítés nélkül. Nem volt a szabadság barátja [...], mégis milliók érezték úgy, hogy felszabadultak. Nem voltak többé földesurak, kizsákmányoló t?kések, basáskodó papok. A n?ket egyenl? jogok illették meg. Ninestelen parasztgyermekek el?tt nyílt meg az út: lehetett bel?lük mérnök, orvos, katonatiszt, gyárigazgató, vagy akár kormánytag. Erre azel?tt semmi esélyük sem volt.«

Mindezek fényében nem meglep?, hogy a szerz? beles?tte a cikkbe a szocializmus vége óta eltüntetett Lenin-szobrokkal kapcsolatos nosztalgiáját: »1990 után elt?ntek a szobrok, elt?nt a Szovjetunió és a szocializmus is. Ám a kapitalizmus problémái itt maradtak”. Mint kiderül, még kedvenc Lenin-szobra is volt a cikkírónak: „[...] az egyik legjobb Mohácson állt. Varga Imre alkotása mindjárt két Lenint is ábrázol: a zászlóra tett félistent és alatt az apró, töpreng?, gondterhelt embert«.

Ugyancsak figyelemre méltó a kommunizmus visszavágásaként is értelmezhet? lezárás:

„Leninnek nem sikerült igazságot tennie. De a te nemzedékedben már valószínűleg ott vannak azok, akik újra meg fogják próbálni”.

Nos, kedves „kispolgár”, talán nem is sejtet, mennyire fontos írást kaptál kézhez. S azért fontos ennyire, mert segítségével bemutathatjuk a história olyan összefüggéseit, amelyek nélkül alig-alig érthetnéd meg a folyamatokat, mindazt, ami a huszadik század két nagy, közös gyökere? iszonyatához vezetett, s amely elpusztított körülbelül száznegyvenmillió (140 000 000) embert. Ebb?l nagyjából százmillió Marx és Lenin és a többi kommunista számlájára írható, negyven pedig Hitler és a náci (ugyanúgy nem létező) lelkiismeretét terheli.

„Marx szobatudós volt” – olvashatjátok –, akinek nem volt elképzelése arról, hogyan fog a gyakorlatban

megvalósulni a szebb, jobb, igazságosabb jövő?

Akkor talán beszéljünk el?ször erről a „szebb, jobb, igazságosabb jövőről?”.

Régi, nagy vágya ez az emberiségnek, de valahogy azok, akik fel is írták a zászlajukra, akik úgy gondolták, a történelemnek kell néha egy kis lökés, azok valahogy mindig hullahegyeket hagytak maguk mögött.

A jakobinusok kezdték a sort, akik bizony felírták a zászlajukra, hogy „szabadság, egyenlőség, testvériség”, majd e gyönyörű jelszóval ékesített zászlót lengetve legyilkoltak, bestiálisan lemészároltak tízezreket. Nemeseket, papokat, apácákat, szerzeteseket, majd polgárokat, aztán parasztokat, legvégül pedig saját magukat. Ez amúgy mindig megfigyelhető a „világmegváltó” gazembereknél. Lemészároltak mindenkit, mert ők is pontosan úgy gondolták, ahogy Lenin, vagyis: A brutális elnyomást szükségesnek tartották az átalakulás kezdetén, hiszen sem a földesúr, sem a molnár nem adná be a tulajdonát kényszerítés nélkül. Nem voltak a szabadság barátai.

Az ilyenek soha nem barátai a szabadságnak, viszont mindig ráírják a zászlajukra és mindig ez a lehangosabban üvöltözött jelszavuk.

Azután, miután már önmaguk lemészárlásával voltak elfoglalva, jött Napóleon és rendet csinált. Ez is így szokott történni. S „felsége a nép”, amely istenítette vezetőit, a végén, belefáradva a fantasztikus szabadságba – melynek, mint tudjuk, szükséges elfeltétele a „brutális elnyomás” –, teljesen részvételenül és unottan nézte, ahogy végül Robespierre-t is kiviszik a nyaktiló alá.

S aztán jött Marx, és elvtársa, Engels. A két „szobatudós”. Valójában – és ezt fontos tudnotok! – nagyon is határozott elképzeléseik voltak arról, miképpen jön el a szép, új világ, a szabadság, egyenlőség, testvériség világa, az „igazságos társadalom”. Ők úgy gondolták, ennek elengedhetetlen feltétele bizonyos társadalmi osztályok kiirtása. Persze, a „társadalmi osztályok” fogalom elveszi, elrejtje a dolog lényegét, ami nem más, hogy ők is, mint minden világmegváltó fantazista és gátlástalan gazember, embermilliók kiirtásán keresztül látták és láttatták elérhetőnek az „igazságos társadalmat”.

Marx és Engels jövőképében és „filozófiájában” az a lényeg, hogy kijelöltek egy, egyetlen egy „hasznos”, „fontos”, emberhez méltó életre érdemes és méltó társadalmi osztályt, ez volt a proletáriátus. Az összes többi pedig feleslegesnek, reakciónak, elnyomónak, bűnösnek vagy „csak” túllontúl „hagyomány tisztelőnek” és „jó erkölcsűnek” bélyegezték, s mint ilyeneknek, az ő világképük szerint pusztulniuk kellett.

Vagyis ők osztályalapon tartották kívánatosnak és elengedhetetlennek a hullahegyeket, s osztályalapon választottak ki egy embercsoportot, amely érdemes az életre. S mindebből következzen – talán már kitaláltátok – kiirtandó emberekként szerepelnek világképükben az arisztokraták, a papok, a polgárok és – talán elsőre meglepő módon – a parasztok.

Pedig nincs ebben semmi meglepő. Hiszen éppen a parasztság az a hagyománytisztelő és őrzi társadalmi osztály, amely túl jó erkölcsű és magabizó ahhoz, hogy szinte lehetetlen legyen társutassá tenni ebben a hagymázos borzalomban. (Igen, Vendée-nél már a jakobinusok is kéjjel ölték az ellenük fellázadó francia parasztokat.) Engels pedig például ilyesmiket írt le a Neue Rheinische Zeitungban, Marx újságjában:

„Igazi szerencse, hogy az európai demokrácia végre megszabadul ettől az ősvájci, tiszta erkölcsű és reakciós ballaszttól. Amíg a demokraták még ezeknek a havasi pásztoroknak az erényére, boldogságára és patriarchális együgyűségére hivatkoztak, addig nekik maguknak is még bizonyos reakciós színezetük volt. Most, amikor azt a harcot támogatják, amelyet a civilizált, modern, demokratikus Svájc folytat az állattenyésztő? skantonok nyers, keresztény, germán demokráciájával, most mindenütt a haladást képviselik. [...] Most azonban úgy látszik, hogy mégis fenekestül fel kell fordulnia eme tiszta erkölcsűnek. Remélhetőleg a büntetőcsapatok megtesznek minden tőlük telhetőt, hogy elpusztítsanak minden jóra valósságot, őrset és együgyűséget.”

Jóra valósság, őrse, hagyománytisztelő, tiszta erkölcs – mind-mind elpusztítandó. (Nem árt, ha tudjátok, az európai parasztság tönkretételének, amely miatt most a gazdák Európa-szerte kint vannak az utcákon, ugyanez az ideológiai alapja.)

De Marx és Engels nem csak ezeket (továbbá ezek hordozóit, a parasztságot, valamint az arisztokráciát) akarta elpusztítani, hanem sok mást is. Például a családot. Erről Marx így írt a Tézisek Feuerbachról című munkájában:

„Tehát miután felfedeztük, hogy a földi család a szent család titka, mármint az el?bbit magát kell elméletileg és gyakorlatilag megsemmisítenünk.”

Másutt így értekezik Marx a családról:

„Mi a jelenlegi, a polgári család alapja? A t?ke, a magánszerzés. Teljesen kifejlett alakban ez a család csak a burzsoázia számára létezik: de kiegészít?je a proletár kényszer? családtaglansága és a nyilvános prostitúció. A burzsoá családja természetesen megsz?nik e kiegészít?jének megsz?nésével, s mindkett? elt?nik a t?ke elt?nésével.”

Amikor ma azt halljátok, hogy nincs többé szükség családra, továbbá, hogy a család elavult intézmény – csakúgy, mint az erkölcs! –, s hogy a hagyományos család helyett mindenféle egyebet, például szivárványcsaládokat kell preferálni, nos, akkor tudnotok kell, hogy ennek az abnormalitásnak és gazemberségnek a szellemi alapjai ugyanott, a szobatudós Marxnál keresend?k. Aki például – Engels társszerz?ségével – így az erkölcsr?l a Német ideológiában:

„A kommunisták egyáltalán nem prédikálják a morált, amit Stirner a legkiterjedtebb mértékben cselekszik. Nem állítják az emberek elé a morális követelményt: szeressétek egymást, ne legyetek egoisták stb. Ellenkez?leg, nagyon jól tudják, hogy az egoizmus éppúgy, mint az önfeláldozás, éppen az egyének érvényesülésének meghatározott körülmények között szükségszer? formája.”

A Körlevél Kriege ellen cím? pamfletjünkben pedig így fogalmaznak:

„Egy pártban támogatni kell mindazt, ami el?re segít, itt nem szabad magunknak holmi unalmas erkölcsi skrupulusokat állítanunk.”

Nincsenek morális követelmények, nincsenek unalmas erkölcsi skrupulusok: talán ez a legjellemz?bb a kommunistákra.

S ebb?l, ebb?l a szellemi környezetb?l, ezzel a szellemi munícióval felvértezve érkezik meg a történelem színpadára Lenin, a „jóságos Törpapa”, hogy átültesse mindezt a gyakorlatba, vagyis véghez vigye, amit a szobatudós Marx el?tte kitalált. Így és ebb?l lett a nagy októberi szocialista forradalom, ami amúgy egy kisebbség puccsa volt – bár kétségtelen, hogy volt mögötte társadalmi támogatottság –, és amely az els? pillanattól kezdve a hullahegyek gyártásában volt a leghatékonyabb – hiszen nem gátolták sem morális követelmények, sem unalmas erkölcsi skrupulusok.

Így került sor például a cári család kivégzésére.

A parancsot a Romanovok meggyilkolására maga Lenin, a jóságos Törpapa adta ki, miután kiderült, hogy Miklós cár ellen nem lehet a rendelkezésre álló iratok és vallomások alapján vádat emelni. (Az ilyen apróságok kés?bb nem zavarták a kommunistákat.) A cár és közvetlen családtagjainak kivégzése (brutális, elállatiasodott lemészárlása) el?tt Szverdlov Permben megölette a cár öccsét, Mihályt. Alapjében több unokatestvérét és a sógorn?jét, Péterváron pedig az összes nagybátyját. Összesen a cár tizenhét távolabbi családtagját gyilkolták meg, a legrosszabbul az unokatestvérek és a sógorn? jártak, ?ket puskatussal verték félholtra a jóságos Törpapa emberei, majd a haldoklókat bedobták egy elhagyott bányába és gránátokat dobáltak utánuk. S ezt követte a cár és sz?kebb családjának borzalmas halála.

A családot Jekatyerinburgban, az Ipatyev-házban tartották fogva. 1918. július 17-r?l 18-ra virradóan leterelték ?ket a ház pincéjébe azzal, hogy biztonságosabb helyre szállítják ?ket. Az ezt követ? eseményeket pedig a Múlt-kor történelmi folyóirat 2021. február 24-i számából idézzük:

„Jurovskij a cár felé fordulva elkezdte felolvasni a kezében lévő, vékony, gy?rött papírt: »Az Uráli Szovjet ügy határozott, hogy Önöket halálra ítéli azon okból, hogy szövetségeseik egyre csak folytatják támadásaikat a Szovjet Oroszország ellen.«

»Istenem! Ó, Istenem! Ez meg mi?« – kiáltott fel rettegve a cár. »Akkor nem szállítanak át minket sehova?« – kérdezte a doktor. »Nem hiszek magának! Olvassa fel még egyszer!« – kiabált a cár Jurovskijjal. A parancsnok így is tett. A cárné és a legid?sebb lány, Olga megértették, mit jelentenek e szavak. Keresztet vetettek, miközben a cár egyre csak kiabált: »Hogy?! Mi folyik itt!?« »Ez!« – vágta rá Jurovskij pisztolyt rántva, és egy dördülés

visszhangzott az üres alagsorban. Az első lövés mellkason találta és hanyatt vetette a cárt. Ekkor nyitott az osztag is tüzet, de ahelyett, hogy saját célpontjaikra lőttek volna, mind a cárt vették célba.

Miután a cár zöld inge vörössé vált, a hóhérok hozzáláttak a hozzájuk rendelt áldozatok kivégzéséhez, amire a kis pincehelyiség távolról sem volt alkalmas. A golyók visszapattantak a falakról, átsüvitettek a szobán – így maguk a kivégzettek is egy szempillantás alatt saját lövedékeik áldozatává váltak. Kitört a káosz. »Állj! Tüzet szüntess! Állj!« – ordított Jurovskij, de senki nem hallotta.

Botkint, az udvari orvost, Haritonovot, a szakácsot és Truppot, a lakájt találta érte. Mikor Trupp térdre rogyott, az egyik hóhér fejbe lőtte. A népek a szoba egyik oldalán álltak. A részeges Pjotr Jermakov, az épület első parancsnoka észrevette a tőle két méterre álló cárnét. Célzott, kissé elfordult és a golyó Alekszandra fejét találta el. A cárné azonnal életét veszítette.

Három hercegnő az egyik sarokba mászott, miközben a 19 éves Mária – akit néhány héttel ezelőtt még egy fiatal gárdistával kaptak rajta – a kamra ajtaja felé rohant. Teljes erejéből rántotta meg a kilincset, de az ajtó nem nyílt. Ekkor csípőn találta egy golyó, s a földre zuhant. A cselédlány, Anna Gyemidova fejvesztve fel és alá szaladgált a fal mentén. Valaki rálőtt, és a lány Marijára rogyott a fájdalomtól. A puskaapor füstje ekkor már olyan nagy volt, hogy a mennyezetről lógó, egyetlen villanykörtét is alig lehetett látni.

»Tüzet szüntess, a fenébe is, állj!« – ordított ismét Jurovskij, akinek végre engedelmessé vált az emberei, és köhögve-köpködve tántorogtak ki a pincefolyosóra. A hátrahagyott szoba tele volt sebesült, nyöszörgő áldozatokkal. Nem egy kivégzett fordult okádva a falhoz.

Időközben a füst egy része a folyosóra dőlt és a pinceszoba levegője kissé kitisztult. »Vissza kell mennünk! Be kell fejeznünk a munkát!« – kiabált Jurovskij. A férfiak összeszedték magukat és visszatértek a szobába. Egyikük pisztolyt szorított az orvos fejéhez és végzett vele. A helyiség közepén ült a koronaherceg, dermedten, apja vérével borítva. A hóhérok egyike remegő kézzel őt lövést eresztett a kisfiúba, aki lefordult a székről, de nem halt meg. Jermakov elvette a bajonettet és többször a fiúba döfte. A gyerek még mindig nyöszörgött. A férfiak nem értették, hogy lehetett a gyenge kisfiú még mindig életben. A magyarázatra csak később derült fény: a cárné a gyermek ruhájába aranyat és drágaköveket varrt azért, hogy ha sikerül Oroszországból kijutniuk, a család új életet kezdhessen valahol máshol. A kincsek részben megvédték Alekszejt a golyók és a bajonett találataitól, így a gyors halál helyett hosszú, fájdalmas agónia várt rá.

Jurovskij kétségbeesetten próbált véget vetni a fiú szenvedéseinek. Félrelökve Jermakovot, elrántott egy Coltot és két golyót eresztett Alekszejbe. A herceg többé már nem adott életjelet. A szoba újra megtelt füsttel, a padló pedig csupa vér volt. Az egyik sarokban Olga és Tatjana ölelte szoroson egymást. Jurovskij és Jermakov a holttesteken átlépve indult feléjük. A két nő rettegve kapaszkodott össze. Jurovskij Tatjana mögé lépett és tarkón lőtte. Jermakov brutálisan belerúgott Olgába, majd őt is fejbe lőtte.

A csípőn lőtt Mária Anasztáziával együtt a halott cselédlány holtteste mögött próbáltak elbújni. Jermakov meghallotta sírásukat, odament hozzájuk, kezében a véres bajonettel és Máriát újra és újra mellkason döfte vele. A bajonett nem ért elég mélyre ahhoz, hogy megölje a lányt, ezért Jermakov őt is fejbe lőtte. Anasztázia már egy másik sarokban lapult, de Jermakov itt is rátalált. A vérszomijtól megvadult férfi a levegőben lóbálta a bajonettet. Őt is többször mellbe szúrta, de a lány csak akkor rogyott össze, mikor fejbe lőtte.

Végül elcsendesedett a pincehelyiség. Jermakov megrészegülten fel és alá kacsázott a szobában, a bajonettel találmra beledöfködött a földön heverő holttestekbe, egész addig, amíg rá nem unt. Jurovskij és Kudrin, az osztag egyik tagja körbejárt és az áldozatok pulzusát ellenőrizte. A mérszálás közel tíz rettenetes percig tartott. A házárúknak kellett a testeket kivonszolniuk és egy teherautóra pakolniuk. Ahogy megérintették az egyik lányt, az sikoltozni kezdett és kezeivel a saját arcát csapkodta. Egy másik hercegnő is életjeleket mutatott.

A túlélők a legfiatalabb lányok: Mária és Anasztázia voltak. Jermakov megragadott egy szuronyos puskát és őrlő módjára kezdett döfködni vele. Látva, hogy még mindig élnek, megfordította a fegyvert és a puskatussal addig ütötte őket, míg többé már nem mozdultak. »Gyalázat volt, hogy ilyen hosszú és rettenetes szenvedésre kárhoztattuk őket« – írta később az egyik kivégző, Pjotr Vojkov. A bolsevik vezető a külvilágnak csak Miklós cár halálát jelentették be. Nyolc évnek kellett eltelnie, mire kimondták: az egész család halott.

Lenin, a jóságos Törpapa eközben valahol puritán reggelijét fogyasztotta, hogy legyen ereje tovább dolgozni. S valahol, egy kórházban éppen lábadozik egy német tizedes, aki átmeneti vakságban szenved egy angol

gáztámadás következtében. ?t Adolf Hitlernek hívják.

(Folytatjuk)

Bayer Zsolt - www.magyar nemzet.hu

Ajánló